

A The New York Times sikerszerzője

*Susan
Wiggs*

*Gyertyafényes
karácsony*

Tóparti történetek

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Wiggs, 2013 – Harlequin Magyarország Kft., 2016
A mű eredeti címe: *Candlelight Christmas* (Harlequin MIRA Books)
• Magyarra fordította: Alföldi Zsófia

Nyomtatásban megjelent: Harlequin, 2016
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-983-5

• *Kép:* Harlequin Books S.A.
A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Susan Wiggs

Gyertyafényes karácsony

*Megnyerő főhősök, érdekes mellékszereplők,
jól megírt jelenetek és isteni receptek – a végeredmény pedig ez a gyönyörű szerelmi történet.*
(Library Journal)

*Susan Wiggs tehetséges festő módjára
mesterien keveri ki az emberi kapcsolatok
ezerféle színét és árnyalatát.*
(Jodi Picoult)

*Carternek
Repítsen a képzeleted ragyogása oda, ahová menni szeretnél!*

1. RÉSZ

Karácsonyi savanyúság

A karácsonyi savanyúság eredete homályba vész. Úgy tűnik, senki nem ismeri az igazságot. A kézzel fúvott üvegdíszekről ellenben tudjuk, hogy a németországi Lauschából származnak 1847-ből, és a családok a világ minden táján nagy becsben tartják őket. Az a gyerek, aki karácsony reggelén elsőként veszi észre az uborka alakú díszet a karácsonyfán, külön ajándékot kap a Mikulástól, az első felnőtt pedig egész éven át jó szerencsére számíthat. Lehet, hogy csupán marketingfogás, de ki ne szeretné az ajándékokat és a jó szerencsét?

Az Uborkadíj ihlette a következő receptet, amelynek alapján színes savanyú uborkát készíthetünk. Mivel nem tartósított uborkáról van szó, a) tápláló, b) könnyen elromolhat.

Akárcsak a női szív.

Tartósítószer-mentes savanyúság

1 bögre víz
1 bögre 5%-os fehér ecet
2 teáskanál só
1 evőkanál cukor
maréknyi friss kapor
egész borsszemek és hámozott fokhagymacikkok
csemegeuborka (vagy fürtös uborka hosszában negyedekre vágva)
hónapos retek vékony szeletekre szelve

Tölts meg egy tiszta befőttesüveget az uborkákkal és a retekkel úgy, hogy a piros és a zöld szín harmóniát alkosson. Add hozzá a fűszereket. Keverd össze a vizet, az ecetet, a cukrot és a sót egy másik befőttesüvegben, tedd rá a tetejét, és rázd össze, amíg a só és a cukor felolvad. Öntsd az uborkára. Tedd rá a tetejét, és hűtsd be. Másnap reggel már fogyaszthatod. Körülbelül egy hónapig áll el, utána a biztonság kedvéért öntsd ki. Minél hosszabbak az uborkaszeletek, annál puhábbak lesznek, és ha nem érted a metaforát, az a te bajod. Egyébként, ha szereted a friss, ropogós dolgokat, ne várj túl soká az elfogyasztásával.

(Forrás: saját recept; továbbgondolva az Ohioi Állami Egyetem 2009-es tájékoztató mellékletében található receptet)

ELŐHANG

Múlt karácsonykor

Rosszabb dolgok is léteznek annál, mint a volt férjeddal tölteni a karácsonyt, gondolta Darcy Fitzgerald, és a ház elé hajtott.

Mondjuk például egy gyökerkezelés érzéstelenítés nélkül. Az valószínűleg rosszabb. Talán a kényszerleszállás egy kisrepülőgéppel. George Eliot *Kései boldogságát* olvasni a kilencedik osztályban. A fagyási sérülés, egy krokodiltámadás, esetleg romlott osztrigát enni. A hajtetű.

Darcy gondolatban számtalan lehetőséget sorolt még fel. Közben nekigyürkőzött az előtte álló órának. Úgyesen bebűvészkedte a Volkswagent a szűk helyre, közben a kocsikerekei felverték az előző este hullott hóból maradt latyakot.

Különös gondot fordított az öltözékére, mert eltökélte, hogy megmutatja Huntley-nak, valami különlegeset veszített el. Mélyen legbelül tudta, milyen nevetséges ez az elképzelés; Huntley Collins számára ő valójában már nagyon hosszú idő óta nem is létezik.

Előhúzta az ajándékokkal megrakott táskát a csomagtartóból, és közben belelépett a bokáig érő, szennyes lucskokba. A hólé elárasztotta kedvenc, törpe sarkú körömcipőjét. A csontig hatoló hidegtől elállt a lélegzete. Hátrahőkölt, megcsúszott a pocsolyát szegélyező ropogós jégen, és fenékre huppant egy piszkos hókupacra. A teli táska kinyílt, és az ünnepi csomagolásba burkolt ajándékok szétszóródtak a földön.

– Király! – motyogta, miközben felkászálódott, és megpróbálta lesöpörni a koszt a szoknyájáról.

A nap legkegyetlenebb része talán az a tudat volt, hogy beleegyezett ebbe a paródiába. Huntley rábeszélte, töltsék együtt az ünnepeket, nehogy elrontsák a többiek kedvét.

A Fitzgeraldok meg a Collinsok évtizedek óta jó barátságban álltak, és szomszédok voltak. A két Collins fiú és az öt Fitzgerald lány együtt nőtt föl, bújócskáztak a nyári estéken, szörföztek a Cupsogue Beachen, megtréfálták egymást, sört loptak a hűtőből, hogy folyékony bátorságot töltsenek magukba az iskolai bál előtt, megosztották egymással a titkaikat... és hazudtak egymásnak. Huntley bátyja Darcy nővérét vette feleségül. A családi vagyonoknak örökre össze kellett fonódniuk.

Sajnálatos módon Huntley számára az örökre körülbelül öt évre szólt. Darcy közvetlenül hálaadás előtt jött rá, hogy a férjének viszonya van, és hogy még szörnyűbb legyen a dolog, ráadásul a volt feleségével. Darcy ma mégis eljött a mostohagyerekei – Amy és Orion – kedvéért, bár nem várt valami sokat a mogorva kamaszoktól.

Öt éven keresztül az életük része volt, ezért gondosan választott nekik ajándékot. Egy gyöngé pillanatában Huntley részére is vett valamit, hogy legyen ajándék a fa alatt a gyerekeitől, akik pillanatnyilag túlságosan saját magukkal voltak elfoglalva ahhoz, hogy vegyenek bármiféle ajándékot az apjuknak.

A legkisebb csomagot – a jódlizó műanyag uborkát – az árokban találta meg. A hagyomány szerint az első, aki megtalálja az uborkát a karácsonyfán, külön ajándékot kap. Az uborka kurta, gurgulázó hangot hallatott, aztán elnémult.

– Meglepetés! – motyogta Darcy, és elszánt arccal felsétált a lépcsőn a bejárati ajtóhoz.

2. RÉSZ

Attól, hogy egyedülálló apa vagy, nem bocsánatos bűn a gyerekeidet gyorséttermi kajával etetni. Vágj jó képet a dologhoz, és tanulj meg főzni, mint egy igazi férfi!

Nagy adag spagetti

Soha ne becsüld alá egy tál fantasztikus spagetti hatalmát!

1 konzervdoboz (~ 425 g) San Marzano paradicsom, darált
10 dkg vaj
1 nagy vöröshagyma finomra vágva
parmezán sajt
~ 45 dkg spagetti, al dente főzve

Lassú tűzön párold össze az első három hozzávalót 45 percig, aztán keverd össze botmixerrel vagy háztartási robotgéppel. Öntsd rá a forró spagettire, és szórd meg a sajttal.
(Forrás: San Marzano darált paradicsom címkéje)

1.

Nyár végén

Logan O'Donnell a harminc méter magas emelvényen állt, és arra készült, hogy lelökje tízéves fiát az emelvény széléről. Lágy szellő suhant át a fák lombozatán, és messze odalent leveleket szórt az erdei fövényre. A pókhálófonal vékonyságú kábel a fatörzsek köré épített emelvények között vezetett. Alattuk a Meerskill-vízesés sziklás szurdokba zúgott alá.

– Kizárt, hogy én erről lelépjek. – Logan fia, Charlie egészen a védősisak pereméig felhúzta a vállát.

– Ugyan már! – biztatta Logan. – Azt mondtad, megcsinálod. A többi gyerek nagyon élvezte. Mindenki rád vár a túloldalon. Az a hír járja, hogy körbeadnak egy zacskó sajtos chipset.

– Meggondoltam magam. – Charlie összepréselte a száját. A mozdulat nagyon is ismerős volt Logannek. – Kizárt. K-I-Z-Á-R-T!

– Ugyan már, Charlie! Majdnem olyan, mintha repülnél. Szeretsz repülni, ugye?

Naná hogy szeretett! Elvégre Charlie mostohaapja pilóta volt. Logant nyomasztotta a gondolat. Kevés olyan lehangoló dolog van, mint arra gondolni, hogy az ember gyereket mostohaapa neveli, még akkor is, ha a fickó történetesen rendes. Charlie szerencséjére neki jóféle pótpapa jutott. De akkor is lehangoló ez a dolog.

Charlie Logannel töltötte a nyarakat. Az iskolaév alatt a mamájával és a mostohaapjával lakott Oklahomában, milliónyi mérföldre Logan otthonától, amely New York állam északi részén volt. Szívás ilyen távol élni a saját gyerekeitől. Amikor Charlie nem volt vele, mintha egy végtagja hiányzott volna.

Amikor a fia nála volt, Logan megpróbált minél több időt vele tölteni. Az egész nyarat Charlie köré szervezte, ezért önkéntes felügyelőként dolgozott a Kioga táborban, segített programot szervezni a helyi és az ösztöndíjas városi srácoknak. A Meerskill-vízesés fölött futó drótkötélpálya új volt, és máris mindenki kedvencévé vált. Majdnem mindenkié.

– Hé, ez a tábor utolsó napja! Az utolsó lehetőség, hogy kipróbáld a drótkötélpályát.

Charlie reszketegen beszívta a levegőt. Megnézte a masszív szövetből készült ülőalkalmasságot és a fémkarabinereket.

– Jó mulatságnak tűnt, amíg nem gondoltam bele, hogy én is megteszem.

– Emlékszel, mennyire féltél beugrani a Juhar-tóba a mólóról? De aztán megcsináltad, és iszonyú jó volt.

– Nana! Az egész más volt – ellenkezett Charlie.

– Imádni fogod. Bízz bennem! – Logan megpaskolta a fia sisakját. – Nézd csak ezt a sok biztonsági felszerelést! A hevedert, a karabinereket, a pótkötelet. Nem történhet semmi baj.

– Hé, Charlie! – kiabáltak a gyerekek a túloldali emelvényről. – Rajta, ugorj!

A bátortás Andrétól, Charlie barátjától jött. Egész nyáron elválaszthatatlanok voltak, és ha valaki rá tudja beszélni valamire Charlie-t, hát az André. A fiú a városból jött. Bronxban élt egy kis jövedelmű családokkal teli lakótelepen, és André számára ez az „első dolgok” nyara volt – először utazott vonaton, először látogatott Ulster megye északi részébe, a Juhar-tó északi partján elterülő Kioga táborba. Először aludt bungalóban, először látta közvetlen közelről a vadvilágot, először úszott és evezett tiszta vizű tóban... és először osztott meg kísértethistóriákat a pajtásaival a tábortűz mellett. Logannek tetszett, hogy a táborban a családi háttérétől függetlenül minden gyerek egyenlő.

– Picit azért szeretném megcsinálni – közölte Charlie.

– Tőled függ, pajti. Láttad, hogy megy. Csak odaállsz a szélére, és lépsz egyet előre.

Charlie elcsendesedett. A sziklás szurdokba zuhogó vízesést nézte. A felszálló finom vízpermet

lehűtötte a levegőt.

– Hé, pajti! – nógatta Logan, a fia távolba révedő tekintetén eltűnődve. – Mi jár az eszedben?

– Hiányzik Blake – panaszkolta a kisfiú. Alig lehetett érteni a hangját a vízesés zúgásától. – Amikor hazamegyek anyuhoz, Blake már nem lesz ott.

Logan együttérzett a gyerekekkel. Blake Charlie imádott kutyája volt, egy kis barna terrier, és magas kort ért meg. A nyár elején tért meg az örök vadászmezőkre. Charlie nyilvánvalóan félt visszatérni az anyja kutyátlan házába.

– Megértem – vigasztalta Logan –, de szerencsés vagy, hogy Blake olyan soká veled volt mint a legjobb barátod.

Charlie az emelvény deszkapalánkjait bámulta.

– Hát igen. – Nem hangzott túl meggyőzően.

– Rossz dolog elveszíteni egy kutyust – ismerte el Logan. – De sajnós elkerülhetetlen. Nekünk ezért nincs kutyánk. Túlságosan fájdalmas búcsút venni tőle.

– Hát igen – ismételte meg Charlie. – De én akkor is szeretem, ha van kutyám.

– Mesélj valami szépet Blake-ről – kérte Logan.

– Nem volt szükségem ébresztőórára, hogy reggel felkeljek, amikor iskolába kellett menni. Mindig bejött a szobámba, bevackolta magát a takaró alá, mint egy nyuszi, és addig fészkelődött, amíg fel nem keltem. – Charlie halványan elmosolyodott. – Aztán megöregedett, csendes lett, és nyugodtabb. Aztán már nem tudott felugrani az ágyra, és nekem kellett feltennem.

– Biztosan nagyon kedves voltál hozzá.

A kisfiú bólintott. Hallgatott egy sort, aztán megszólalt:

– Apu?

– Tessék!

– Szeretnék egy másik kutyát.

Jesszus! Logan megveregette a kisfiú vállát.

– Holnap beszélhetsz erről az anyádnak, amikor találkoztok.

Igen, gondolta. Majd Charlie mamája foglalkozik a kényelmetlenséggel és a felfordulással, ami egy kutyával együtt jár.

– Oké – egyezett bele Charlie. – De apa?

– Igen?

– Tegnap este a srácok szellemhistóriákat meséltek a kunyhóban – mesélte a gyerek, és a heveder kilógó szálát birizgálta.

– Nyári táborban vagy. A gyerekek az ilyen helyeken általában kísértetekről mesélnek.

– André azokról az emberekről mesélt, akik úgy követtek el öngyilkosságot, hogy leugrottak a szikláról a vízesés fölött.

– Azt a történetet én is ismerem. Még az 1920-as évekből származik.

– Igen, de a kísérteteik még mindig itt vannak.

– Nem foglalkoznak a drótkötélpályával.

– Honnan tudod?

Logan a távoli emelvényen nyüzsgő gyerekek és felügyelők felé mutatott.

– Mindenki baj nélkül átért. Láttad őket. – A táborozók szemmel láthatólag pompásan érezték magukat, chipset ettek, és úgy tettek, mintha ők volnának Tarzan.

– Mutasd meg még egyszer, apu! – rimánkodott Charlie. – Látni akarom, hogy csinálod.

– Persze, pajti. – Logan felcsatolta Charlie-t a biztonsági kábelre, magát pedig a csigasorra.

– Imádni fogod. – Szélesen vigyorogva lépett le az emelvényről a levegőbe, és a szabad keze hüvelykujját felemelve jelzett Charlie-nak.

A fiú összefont karral állt az emelvényen, az arcán kétkedő kifejezés ült. Logan fejfelé fordult, és ebből az örületes látószögből nézte a szikláknak csapódó vízesést. Miként lehetséges, hogy egy gyerek ezt ne szeresse?

Amikor ő kicsi volt, imádta volna, ha az apja elviszi egy drótkötélpályára, ha olyan apja van, aki tudja, mi a különbség a szórakozás és a könnyelműség között, aki inkább bátorít, és nem követel.

Túlzott lendülettel érkezett a túlsó emelvényre. Paige Albertson, a csoport társfelügyelője Charlie-ra mutatott.

- Nem felejtettél ott valamit?
- Ó, igen, az egy szem fiamat. Hoppá!
- Miért ácsorog ott? – kérdezte Rufus, az egyik gyerek.
- Fogadok, hogy betojt – okoskodott egy másik.

Logan nem vett róluk tudomást. Charlie nagyon aprónak és magányosnak tűnt odaát. Sebezhetőnek.

- Minden rendben? – Paige Logan karjára tette a kezét.

Logan tudta, hogy Paige belezúgott. Azt kívánta, bárcsak ő is ugyanígy érezne, mert a lány fantasztikus volt. Az iskolaév alatt óvónőként ténykedett, nyáron pedig önkéntesként dolgozott a Kioga táborban. Tipikus amerikai pomponlánykülsőjének, vidám, természetes személyiségének a legtöbb fickó képtelen volt ellenállni. Pontosan az a nő, akit a szülei elképzelték neki – csinos, kiegyensúlyozott, jó családból való.

Talán épp ezért nem érzett iránta semmit.

– Fél – közölte Logan. – És igazán rosszul érzi emiatt magát. Azt hittem, imádni fogja a drótkötélpályát.

– Nem való mindenkinek – mondta Paige. – Ne felejtsd el, nem a világvége, ha nem csinálja meg!

– Igazad van.

Logan tisztelgett, leugrott, és visszasiklott a túloldali állás felé, ahol Charlie várt rá. A fémen végigcsúszó csiga súrlódó hangja a fülébe énekelt. A fenébe, ebből nem lehet kiöregedni!

– Pont, mint a Pókember – állapította meg, miután landolt a másik oldalon. – Esküszöm, ez a legjobb dolog a világon.

Charlie bizonytalankodva egyik lábáról a másikra állt. Logan a karabinerért nyúlt, hogy rácsatlakoztassa a csigára.

- Kis lépés Charlie-nak – mondta –, nagy lépés az...
- Apu, várj egy kicsit! – rettent meg a gyerek. – Megint meggondoltam magam.

Logan a fiát nézte: görnyedt vállát, a szó szerint reszkető térdét.

– Komolyan?

– Csatlalj le! – Charlie arca sápadt volt a sisak alatt, zöld szemében vad, úzótt kifejezés ült.

– Nem baj, ha meggondoltad magad – nyugtatta meg Logan. – De nem szeretném, ha később megbánnád. Emlékszel, mit beszéltünk erről?

– Amikor lehetőséged van rá, hogy megtegyél valamit, és nem teszed meg, aztán később azt kívánod, bárcsak megtetted volna – motyogta Charlie.

Mindez elég találónan összefoglalta Logan véleményét a házasságáról.

– Igen – helyeselt. – Ma este a búcsúvacsorán azt kívánod majd, bárcsak lecsúsznál volna?

Logan lekapcsolta magát. Charlie sóvár pillantással tanulmányozta a drótkötelet és a csigákat. Oké, ismerte el magában Logan, bosszantja, hogy a fia az anyja mellett legyőzte a félelmét, és leugrott a mólóról, ő viszont nem tudta elérni ugyanezt a drótkötélpályával kapcsolatban. Egy pillanatra késztetést érzett, hogy megragadja a gyereket, beszíjazza és lelökje, s így oldja meg a helyzetet.

Azután eszébe jutott a saját erőszakos apja: „Érd el a célod és küzdj! Ne légy gyáva!” Al O'Donnell nagyhangú, zsarnokoskodó és szigorú volt. Logan úgy nőtt fel, hogy az apja halálra szekálta, és a kapcsolatuk még manapság is feszült volt.

Amikor Charlie megszületett, Logan szentül megfogadta, hogy ő soha nem lesz olyan.

– Rendben van, pajti. – Vidámságot erőltetett a hangjába. – Majd máskor. Gyere, másszunk le innen!

A Kioga táborban a nyár utolsó vacsoráját a központi pavilon nagy ebédlőjében fogyasztották el. Volt spagetti, mindenféle finomsággal, fokhagymás kenyér, salátabár, görögdinnye és fagyí.

Díjakat adtak át, dalokat énekeltek, vicceket meséltek, köszönetet mondtak, és búcsúbeszédék hangzottak el.

Az eseményre meghívták a táborozók családtagjait. Az érkező szülők alig várták, hogy végre újra találkozzanak a gyerekeikkel, és meghallgassák nyári élményeiket.

A hagyomány szelleme ott lebegett a teremben, akár a festett evezők és színes szőttesek a falon. A régi catskilli tábor az 1920-as évekig működött. Az emberek, Logan nagyszüleire visszamenőleg, nosztalgiával emlékeztek a huzatos fakunyhókban eltöltött nyarakra, az úszásra a Juhar-tó tiszta, hideg vizében, a hajókázásra a nyári napsütésben, a tábortűzre, amelyet esténként körülültek, és történeteket meséltek egymásnak. Száz év alatt a hagyomány alig változott.

A gyerekek viszont igen. A nagy táborozások idejében az olyan helyek, mint a Kioga tábor az ultragazdagok – Vanderbiltek, Asterek, Rooseveltek – játszóterei voltak. Manapság a táborozók sokkal változatosabb társaságot alkottak. Ezen a nyáron voltak köztük nagy hatalmú hollywoodi brókerek, manhattani iparmágnások, előadók és élvonalbeli sportolók gyerekei éppúgy, mint a nagyvárosok munkásnegyedeiből származó, szociálisan rászoruló gyerekek.

A gyerekprogram szervezői, Sonnet és Zach Alger minden követ megmozgattak a nyárzáró buli megszervezéséhez. Vacsora után fellépett Jezebel, a hiphopsztár, aki egy sikeres valóságshow-sorozat főszereplője is volt egyben. Az adást annak idején a Kioga táborban forgatták, ahol a popsztár hátrányos helyzetű gyerekekkel és fiatalokkal dolgozott.

Ezen az estén a büszke szülők és nagyszülők kezében volt kamera.

Charlie gyakorlatilag föl-le ugrándozott izgalmában, mert tudta, hogy díjat kap az úszásban nyújtott teljesítményéért. Andréval együtt leültek a nekik kijelölt asztalnál.

Paige a közelükben állt, és segített megtalálni a gyerekeknek a helyüket. Odahajolt Loganhez.

– Ez a két gyerek nagyszerű párost alkot. Lefogadom, most, hogy vége a nyárnak, hiányozni fognak egymásnak.

– Igen, jó lenne, ha tartanák a kapcsolatot. Bár nem egyszerű, hisz André a városban lakik, Charlie pedig az oklahomai légierő bázisán.

– Neked sem lehet könnyű.

– El sem tudom mondani, mennyire nem az. De... megoldjuk. Hálaadáskor találkozunk, és Charlie nálam lesz egészen karácsonyig.

Jelenleg a karácsony iszonyatosan távolinak tűnt. Logan azon morfondírozott, mivel foglalja el magát, ha Charlie elmegy. Volt ugyan munkája, egy prosperáló biztosítási vállalkozást vezetett a közeli Avalon városában, de ha őszinte akart lenni saját magához, halálisan unta, annak ellenére, hogy jó megélhetést biztosított.

Annak idején azért indította be az üzletet Avalonban, mert Charlie közelében akart élni. De most, hogy Charlie anyja újra férjhez ment és elköltözött, Logan is fontolgatta, hogy változtatnia kellene. Komoly változásra vágyott.

A nővére, India megérkezett, és csatlakozott az ünneplőkhöz. Logan elnézést kért Paige-től, hogy üdvözlje őt. India ikerfiai, Fisher és Goose a táborban töltötték a nyarat. Charlie nagyszerűen szórakozott a két unokatestvérével, akik Long Islanden laktak, ahol India egy művészeti galériát vezetett a férjével.

India, akinek ugyanolyan vörös haja volt, mint Logannek és Charlie-nak, és hosszú, leomló selyemruhát viselt, gyakorlatilag könnyek között szaladt oda az ikrekhez.

– Annyira hiányoztatok, fiúk! – mondta, és magához húzta őket. – Jól éreztétek magatokat a táborban?

– Szuperül! – válaszolta Fisher.

– Készítettünk neked ajándékot – tájékoztatta Goose.

– Nagyon randa ékszert, de hordanod kell – jelentette ki Fisher.

– Ha ti csináltátok, akkor biztos, hogy gyönyörű – nyugtatta meg az anyja.

– Logan bácsi megtanította, hogy gyűjtsuk meg a fíngot.

– Ez az én kisöcsém – fintorgott India. – Logan, szeretnék bemutatni valakinek. – Rámutatott a mögötte álló nőre. – Darcy, íme, az öcsém, akit valószínűleg a sarokba kéne állítani, helyett

felügyelőként dolgozik itt.

– És tehetséges finggyújtogató, amint hallom – jegyezte meg a nő, és kezét nyújtott. – Darcy Fitzgerald vagyok.

Logan megfogta a kezét. Tetszett neki a lány nyílt arckifejezése. Sötétbarna haját kissé rendetlen lófarokba fogta, barna szeme őszintén csillogott. Apró kezének határozott szorításához huncut mosoly társult. Logan nem tudta miért, de azonnal felkeltette az érdeklődését.

– Valamelyik gyerekért jöttél? – kérdezte. – Melyik a tiéd?

– Hála az égnek egyik sem! – borzongott meg a nő.

– Allergia? – tudakolta Logan.

– Valami olyasmi.

– Akkor rossz helyre jöttél.

Körbemutatott az ebédlőn, ahol nyüzsögtek az izgatott, éhes gyerekek. Az ő számára ez olyan volt, mint a paradicsom. Szerette a srácokat. Szerette a népes, zajos, szívélyes családokat. Tragédiaként élte meg, hogy egy szem gyereket csak nyáron és az ünnepeken láthatta.

– Talán mégsem. – Darcy az emelvény felé fordult, ahová a zenekart felállították. – Nagy Jezebel-rajongó vagyok.

– Annak kell lenned, hiszen elzarándokoltál ide, a világ végére.

A lány bólintott.

– Indiával jöttem. Meghívott, hogy kísérjem el. Gondoltam, jó lesz vidéken tölteni a hétvégét.

– Ezek szerint nagyvárosban laksz – puhatolózott Logan.

– A SoHóban. Nem volt más programon erre a két napra. Igen, én vagyok a szánalmas barátnő, akit mindenki sajnál, aki magányos, és igyekszik túltenni magát azon, hogy összetörték a szívét. – Könnyedén beszélt, de Logan érzékelte a komolyságot a hanghordozásában.

– Ó, sajnálom! Mármost az összetört szívedet. Örömmel hallom, hogy túl vagy rajta.

– Kösz – mondta Darcy. – Az idő minden sebet begyógyít. Állandóan ezt mondogatják. Én pedig folyton próbálok kikapcsolódni. De a szív fura valami. Nem tűri a hazugságot, még az önámítást sem.

– Legalábbis nem sokáig. Segíthetek valamiben?

Logan ahogy kimondta, már meg is bánta. Fogalma sem volt, mihez kezdjen egy másik ember összetört szívével.

– Megkíméllek a részletektől.

Remek.

Darcy végignézett a nagy, zajos termen.

– Hol juthat itt egy lány italhoz?

– Ez nem olyan parti.

– Hoppá! Persze. – Darcy letette a táskáját, és levette a kabátját. Alatta formátlan pólót viselt.

– Azt hiszem, jobb, ha leülünk – javasolta, és körbepillantott. – Úgy látom, India talált asztalt.

Charlie, André és Logan két unokaöccse, már felkeresték a büféasztalt, s épp a fejüket tömték.

– Erre – mutatta az utat Logan, és önkéntelenül megérintette hátul Darcy derekát, miközben átkormányozta az ebédlőn.

A lány felnézett rá, és Logan észrevett valamit a tekintetében. Meglepődést? Elismerést? Sajat magán is észrevett valamit. Vonzódást? Nem, az lehetetlen. Ez a lány nem is a zsánere. Akárcsak Paige-nek, Darcynak is örülne a családja, csak hogy tőle eltérően ő nem az az aranyos kislánytípus. Inkább... vicces és gunyoros, felsőbb osztálybeli akcentusa van, de valahogy mégsem tűnik modorosnak. Logan nem értette, miért találja olyan érdekesnek.

Beálltak a büfé előtt kígyózó egyik sorba.

– Ezek nem olyan tábori kaják, amilyeneket mi kaptunk gyerekkorunkban.

– Hová jártál táborozni?

– Maine-be, a Walden táborba.

Újabb bizonyíték arra, hogy Darcy a szülei szemében a „megfelelő” lány lenne. De Logan figyelmeztette magát, hogy ne tápláljon emiatt előítéleteket.

– Van egy ötletem – kezdte. – Mi lenne, ha mi...

– Hé, apu! – kiáltotta Charlie az asztal túloldaláról hadonászva. – Ezt nézd meg! Én vagyok Mr. Krumplifej.

Charlie a salátabárnál talált hozzávalókat használta fel. Zöldpaprika-karikából volt a szemüvege, koktélpáradicsomból az orra és sárgarépaszeletekből a vámpírfogai.

– Ó, ez szuper! – lelkesedett Logan. – És főleg étvágygerjesztő. – Darcyhoz fordult, aki épp letette egy üres helyre a tányérját. – A fiam, Charlie, a kis zseni. Charlie, ő Darcy.

– Nagyon örvendek.

Charlie olyan határozottan és közvetlenül nézett a lány szemébe, ahogy az apja tanította, és kezét nyújtott. A hatást azért nagyban rontotta, hogy a keze ragacsos volt.

Logan érezte, hogy Darcy megdermed, mikor megfogja a piszkos kis praclit.

– Szia, Charlie! – mondta ennek ellenére kedvesen. – Ki a barátod?

– Andrénak hívják – világosította fel Charlie. – Béka van a zsebében, úgyhogy vigyázz vele!

– Nem kellett volna elárulnod! – reklamált André, közben nyilvánvalóan büszke volt a tulajdonára.

– André és Charlie a nyáron haverkodtak össze – világosította fel Logan Darcyt.

– ÖLB, vagyis örökre a legjobb barátok – erősítette meg Charlie. – Vérszerződést kötöttünk.

– Nem igazi vérrel csináltuk – magyarázta André. – Ketchuppel.

– Csodásan hangzik. – Darcy feltűnés nélkül megtörölte a kezét egy szalvétában. – Itt vannak a szüleid, André?

– A mamám holnap jön el értem. Bárcsak ne kéne visszamennem a városba!

André anyja, Maya dadus volt Manhattanben. André azt állította, hogy több időt tölt a munkaadója gyerekeivel, mint a sajátjaival.

Logan a másik oldalról ismerte ezt a felállást. Ő annak idején a „gazdag” gyerek volt. A szüleit nagyon lefoglalta a munka és a társadalmi kötelezettségeik, csak távoli, mégis meghatározó szereplői voltak az életének. Ő nem akarta, hogy a saját fia így nőjön fel.

– Remek párosnak tűnnek – jegyezte meg Darcy, miközben figyelte a villával kardozó André-t és Charlie-t.

Logan bólintott.

– Egy ilyen nyár után hiányozni fognak egymásnak. Tegnap este mind a két fiút regisztráltam egy Skype-címre, így beszélgethetnek egymással.

– Ez kedves.

– Én már csak ilyen kedves fickó vagyok. A nővérem nem említette?

– Nem kellett mondania. Megtetted helyette te. De komolyan, ez kedves dolog volt tőled.

Az ünnepi vacsora alatt a beszédek könnyőre rovidok voltak. A Kioga táborot irányító Olivia és Connor Davies egy gyors köszöntő után átadta a mikrofont Sonnet Algernek, aki lelkesen üdvözölte a táborozók családtagjait és barátait. Sonnet a házassága révén Charlie nagynénje volt mint Charlie anyjának, Daisynek a mostohatestvére. A főiskola befejezése után Sonnet szenvedélyesen, elkötelezetten dolgozott a sikeres karrierje érdekében. De most, miután nemrég feleségül ment Zachhez, tűnt csak igazán boldognak. Sugárzott róla a szerelmes nőkre jellemző belső ragyogás. Zach le sem vette róla a szemét, a kezében fényképezőgéppel, szerelemittas, bárgyú arckifejezéssel nézte.

Logan örült a boldogságuknak. A pár útja nem volt könnyű. Logan tisztában volt ezzel. Talán így működik a szerelem; újra meg újra próbára kell tenni és bizonyítani. Volt idő, amikor azt hitte, tudja, milyen a szerelem. Aztán látta az olyan párokat, mint Sonnet meg Zach Alger, és rájött, hogy semmit sem tud. Jó volt nézni, milyen boldogok együtt, ugyanakkor ilyenkor fokozottan érezte a fájó űrt saját életében.

Jezebel előadott néhány korhatáros szövegű slágert a sikerlisták éléről. A gyerekek és egyes szülők egészen bevadultak, tapsoltak és dobogtak. A „Put Back the Things You Stole” előadása alatt Logan Darcyra pillantott, aki abbahagyta az evést, és elmélyült csodálattal bámult.

Logan azon kapta magát, hogy azt kívánja, bárcsak ne izgatná ennyire a lány. Bonyolultnak

tűnt, és Logan nem kezelte túl jól a bonyolult nőket.

A zene után kiballagtak a partra a táborúzhöz.

– Az utolsó itt töltött esténk – közölte Sonnet a csoporttal. – Reméljük, a szívetekben hazavisztek egy kis darabot a Kioga táborból: a gyönyörű helyek emlékét, az itt megtanult új képességeket, a kalandokat, amelyekben részesek volt. Most viszont még van egy kis feladatom a számotokra.

A gyerekek felnögték, de ő nem törődött vele.

– Nagyon egyszerű. Azt akarom, hogy mindenki vegyen el egy borítékot, és írjon egy karácsonyi üdvözlőlapot saját magának.

– Karácsonyi lapot? Nyáron?

– Saját magatoknak. – Sonnet körbeadogatott egy doboz tollat. – Írjátok fel a borítékra a lakcímeteket! Ne nézzetek így rám! Így legalább tudjátok, hogy egy lapot biztosan kaptok az idén. Én összegyűjtöm valamennyit, és karácsony előtt egy héttel postára adom. Azt szeretném, ha a képeslapra írnátok egy karácsonyi kívánságot. Ne mondjátok el senkinek! Ez csak a tiétek. Barátok és szülők, ti is tegyétek ugyanezt!

Charlie habozás nélkül, szorgalmasan írni kezdett, a térdén egyensúlyozta a kis üdvözlőlapot. Logan gondolkodóba esett, aztán észrevette, hogy Darcy Fitzgerald is gyorsan lefirkant valamit. Logan sok mindenre vágyott, de az egyetlen, ami ezek közül igazán számított, nem lehetett az övé: több időt tölteni Charlie-val. Nem tehetett mást, igyekezett a rendelkezésére álló lehetőségekből a legtöbbet kihozni.

Végül a következő szöveget írta az üdvözlőkártyára: „Tedd varázslatossá Charlie karácsonyát!”

Charlie lezárta a borítékot, ráírta a címét, és a kosárba dobta. Darcy követte a példáját, aztán hátravetette a fejét, és felnézett a csillagos égboltra.

– Nehéz egy ilyen éjszakán a tére gondolni – állapította meg.

– Milyen lesz a karácsonyod?

Darcy megmerevedett, elfordította a tekintetét a csillagokról, és ránézett.

– Abszurd – válaszolta. – Négy lánytestvérem van, és a karácsony mindig tiszta káosz. Az idén...
– Elhallgatott.

– Mi lesz idén?

– Azt hiszem, nem csinálom végig még egyszer ezt az örületet.

– Van más lehetőség?

– Elmehetnék, mondjuk egy asramba. És te? Van olyan, hogy tipikus O'Donnell családi karácsony?

– Az enyéim szívesen töltik a telet a floridai Paradise Cove-ban. Általában ott jövünk össze. Charlie élvezi, ha együtt lehet az összes unokatestvérével.

– És te? Mit szeretsz te?

Logant meglepte a kérdés. Hosszú ideje senki nem kérdezett tőle ilyesmit.

– Hogy én mit szeretek? A családot. A barátokat és a jó ételeket. Szeretek együtt lenni Charlie-val – sorolta. – Tulajdonképpen szívesen elvinném snowboardozni, de Floridában nem egyszerű.

– A hódeszkázás jó mulatságnak hangzik. Van a közelben sípálya?

– Igen, a Saddle Mountainon – felelte Logan. – Legfeljebb húsz perc kocsival. Szép emlékeim vannak a Charlie-val ott töltött időről. Remélem, nem zárják be.

– Anyagi gondokkal küzdenek?

– Tudtommal nem. Évekig egy család tulajdonában volt, de a tulajdonos nyugdíjba megy, és el akarja adni.

– Meg kéne vened.

Logan kissé elfordult, hogy szembe kerüljön Darcyval.

– Gondolatolvasó vagy. Én is ugyanerre gondoltam, és ha sikerülne elegendő befektetőt találnom, nem is lenne olyan elvarázsolts ötlet. A legtöbb ismerősöm szerint örülség.

– A legjobb ötletek néha örülségnek tűnnek.

Logan elvigyorodott.

– Tetszik az észjárásod.
Mályvacukros zacskók jártak körbe. Logan kivett egy darabot magának, egyet pedig Darcynak.
– Mióta ismered Indiát? – kíváncsiskodott.
– A főiskola első éve óta. Együtt jártunk az iskolai kórusba és sítanfolyamra is.
Szóval ő is Bennington-lány. Logan megpróbált nem általánosítani, de nehezebbre esett, amikor minden egyes ismerőse, aki a Benningtonon végzett, és akivel dolga akadt, ugyanolyan volt. Mintha futószalagon készültek volna.
– Tehát énekelsz és síelsz.
– Sokkal inkább rikácsolok és hódeszkázok.
– Szeretsz snowboardozni?
– Naná! Különösen a hóesés utáni, derült, kristálytisza napokon. Meg persze bármikor, tényleg. Olyan nekem a snowboard, mint másnak a levegővétel.
Lám, lám, egy sportoló, gondolta Logan. Szerette a sportos lányokat.
– És a főiskola után? – Darcy egyre jobban felkeltette az érdeklődését.
– Hoztam néhány rossz döntést – kerülte ki a lány az egyenes választ, és elfordította a tekintetét. – Tehát... Avalon. Csodaszép, de aprócska. Hogy kötöttél ki itt?
– Charlie anyja miatt. – Logan a szeme fényére mutatott, aki épp egy marék mályvacukrot tűzött a botja végére. – Azért jöttem ide, hogy közel legyek Charlie-hoz. A sors iróniája, hogy az anyja újra férjhez ment, és elköltözött. Én pedig még mindig itt vagyok, viszont Charlie csak nyáron és az ünnepeken van nálam. Ez nehéz.
– Sajnálom. A gyerekek okozzák az életben a legtöbb bonyodalmat, igaz?
– És a legtöbb örömet.
Darcy halkán felnevetett.
– Neked látatlanban is elhiszem.
Logan megpróbálta lassan piritani a mályvacukrot, de az lángra kapott. Elfújta, és Darcy felé nyújtotta a nyárs végét.
– Remélem, nem bánod, hogy egy kicsit ropogós.
– A lényeg, hogy finom legyen. – Darcy egy egész mályvacukrot a szájába tömött, olyan mozdulattal, amelyet a férfi elképesztően szexisnek talált. – Mennyei! – állapította meg a lány.
Logan szívesen beszélgetett vele. Volt benne valami könnyedség, valami eredetiség.
– Mesélj, milyen az élet a SoHóban?
– Elég jó – vélekedett a lány. – Nemrég költöztem oda, egy lift nélküli társasház kis lakásába, és a hangsúly itt a kicsin van. A Madison Avenue-n dolgozom.
– A reklámszakmában?
Logan megette a maradék megolvadt pillecukrot. Élvezte égett, édes ízét.
– Szép próbálkozás. És eltaláltad.
Összeért a válluk. Logan megint érezte a kellemes bizsergést.
Darcy kissé pimasz arckifejezéssel nézett fel rá.
– Figyelj! – javasolta Logan – Lenne kedved kijönni evezni, miután a gyerekeket ágyba dugtuk, és eloltottuk a villanyt?
Darcy felkacagott.
– A sötétben?
– Evezés holdfényben a Juhar-tavon. Most először vagy itt, gondolom, nem szeretnéd kihagyni ezt az élményt.
– Csak mi ketten?
– Tőled függ. Indiát is elhívhatjuk. De ha már túl vagy az összetört szíveden, akkor talán nem.
– Jól hangzik – mondta Darcy könnyedén. – Szórakoztató figurának tűnsz. És ami a szívemet illeti... – Felsőhajtott. – Vajon túl tudjuk tenni magunkat az ilyesmin valaha? Vagy csak továbblépünk?
– Jó kérdés.
– És? – Darcy úgy nézett rá, hogy Logan örült, amiért felvetette az éjszakai csónakázás ötletét.

– És fogalmam sincs.
Ejha! – gondolta Logan. Határozottan rejlik itt némi lehetőség.
– Örülök, hogy India elhozott megnézni a helyet – jegyezte meg. – A családom folyton össze akar boronálni valakivel.
– Szükséged van kommandálásra?
– Attól függ, kitől kérded. Nem félsz a sötétben, ugye?
Darcy felnevetett.
– Nem félek semmitől. Kivéve talán...
– Apu! Hé, apu, ide süss! – Charlie közékük rontott, hosszú nyársat lóbált, a végén egy pillecukorral. – Mályvacukor-háborút vívunk Andréval.
– Lángoló mályvacukorral – tette hozzá André, és a hátralendítette a nyársat a végén az égő mályvacukorral.
– Atyaég, hagyd ezt abba! – Logan elkapta a nyársat. – Ez a cucc úgy lángol, akár a napalm.
– A vizet vesszük célba – tájékoztatta Charlie. – Apaaa!
Logan körülnézett, és látta, hogy egész csapat gyerek készül a mályvacukrokat a tóba repíteni.
– A fenébe is! – csattant fel. – Esküszöm, Charlie... Elnézést! – szólt oda Darcynak, és elindult, hogy elkobozza a fegyvereket.
Mire ezzel végzett, és bevitte a gyerekeket a bungalókba, Darcy vállára vetett táskával már várta.
– Megyek, és inkább elteszem magam holnapra – közölte. – Azért köszönöm az ajánlatot. Talán majd máskor.
Óriási, gondolta Logan.
– Figyelj, a klubház villanyoltás után nyitva tart a felnőttek részére. Mit szólnál, ha meginnánk valamit, miután...
– Apu, tudod mit? – szaladt oda Charlie. – Eugene megint szellemtörténeteket akar mesélni ma este a bungalóban. Igazán véreseket.
– De te utálsz a kísértethistóriákat.
– Hát épp ez az! Ezért kellene, hogy ma este te légy az ügyeletes felügyelőnk.
– Ez most nem megy – tiltakozott Logan.
– Apu, ez az utolsó estém veled. – Charlie szokatlanul hamar kijátszotta az ütőkártyáját.
Logan úgy érezte, darabokra szakad – ismerős érzés volt. Ha valaki egyedülálló apa, olyan érzés, mintha egyszerre több különböző irányba húznák.
– Kilóghattok Andréval. Nem kell meghallgatnotok a kísértetsztorikat.
– De apu...
– Hé, Logan! – szólt közbe Darcy. – Jobb, ha megyek. Reggel visszaindulunk a városba. Nem, ne hagyd elmenni!
– Akkor mi lenne, ha...
– Örülök, hogy megismertelek – búcsúzkodott Darcy. – És téged is, Charlie. Viszlát!
Logan utánanézett, aztán szembefordult a fiával.
– Pajti, nem láttad, hogy dolgom volt?
– Az, hogy rányomulj egy nőre? Igen, észrevettem.
– Mégis a szavamba vágta.
– Aggódtam a szellemhistóriák miatt.
– Én viszont a viselkedésed miatt aggódom.
Charlie a földet bámulta.
– Ne haragudj, apu. Csak tényleg szerettem volna, ha velünk vagy a kunyhóban ma éjszaka.
Logan odavolt a fiáért. Remélte, hogy nem túl engedékeny, és nem kényezteti el. Igazság szerint a kisfiú tényleg rettegett a szellemhistóriáktól, amióta az unokafivére, Bernie múlt nyáron elmondta neki a véres lábujj történetét. Utána a gyereknek hetekig rémálmai voltak, és azóta zokniban aludt.
Logan elfordult, és figyelte Darcy Fitzgeraldot, amint a parkoló felé ballag a kivilágított

gyalogösvényen. Évek óta most először érzett valami igazit és erőset, már attól, hogy csupán beszélgetett ezzel a lánnyal. Csakhogy Darcy rögtön az elején közölte vele, hogy nincs oda a gyerekekért. Jobb, ha bele sem kezdenek semmibe, mondta magának.